

Casus Wetenschappelijke Integriteit

2021

Schending van de Wetenschappelijke Integriteit door onregelmatigheden in een promotietraject – ontvankelijk, geen besluit a.g.v. schikking

Universiteit Maastricht

Procesverloop

Op 24 februari 2021 heeft de CWI de ontvangst van de klacht bevestigd aan klager en heeft zij aan klager laten weten dat de CWI binnen drie weken oordeelt over de (voorlopige) ontvankelijkheid van de klacht. Tevens heeft de CWI gewezen op de vertrouwelijkheid van de procedure.

Op 3 maart 2021 heeft de CWI klager per e-mail laten weten dat zijn klacht op basis van de beschikbare stukken (voorlopig) ontvankelijk is verklaard. Ook is de klacht doorgestuurd naar beklaagden met het verzoek een verweerschrift in te dienen en om in overleg met klager na te gaan of een schikking mogelijk is.

Op 4 maart en 8 maart 2021 hebben beklaagden klager uitgenodigd om te onderzoeken of een schikking mogelijk is.

Op 5 maart en 11 maart 2021 heeft klager aangegeven dat hij de formele procedure wenst voort te zetten.

Op 24 maart 2021 ontving de CWI het verweerschrift van beklaagden, dat diezelfde dag is doorgestuurd naar klager met het verzoek hierop schriftelijk te reageren.

Op 1 april 2021 ontving de CWI de reactie op het verweerschrift van klager, dat op 2 april 2021 naar beklaagden is doorgestuurd met het verzoek hierop schriftelijk te reageren. Klager is hiervan op de hoogte gesteld.

Op 12 april 2021 ontving de CWI de schriftelijke reactie van beklaagden, dat op 13 april is doorgestuurd naar klager.

Op 13 april 2021 zijn partijen uitgenodigd voor de hoorzitting van 30 april 2021.

Op 30 april 2021 heeft een fysieke hoorzitting plaatsgevonden. Klager heeft met zijn advocaat de zitting online bijgewoond. De beklaagden [beklaagde 1] en [beklaagde 2] hebben de hoorzitting fysiek bijgewoond en beklaagde [beklaagde 3] heeft de zitting online bijgewoond.

De verslagen van de hoorzitting zijn aan klager en beklaagden verzonden om hen in de gelegenheid te stellen om aan te geven of er naar hun oordeel sprake was van feitelijke onjuistheden in de weergave van het tijdens de zitting besprokene. Vervolgens heeft de CWI de definitieve verslagen vastgesteld.

GRONDEN VOOR DE KLACHT

Klager heeft op 17 februari 2021 een klacht ingediend en heeft tijdens de hoorzitting van 30 april 2021 zijn standpunt toegelicht. Kort samengevat voert hij het volgende aan.

De klacht betreft vermeende onregelmatigheden die zich zouden hebben voorgedaan aan het einde van het promotietraject van beklaagde [beklaagde 1], buitenpromovendus binnen [faculteit], met, naar de mening van klager, schending van normen van wetenschappelijke integriteit tot gevolg.

Klager treedt sinds maart 2015 samen met prof. dr. [naam] ([universiteit]) op als supervisor voor het promotieonderzoek van beklaagde [beklaagde 1]. Hij heeft van maart 2015 tot en met maart 2019 [beklaagde 1] begeleid bij dit onderzoek middels het geven van input voor het onderzoek en de daarbij te

hanteren methoden, het geven van advies en commentaar bij het schrijfproces en het bespreken van mogelijke publicaties. Het onderzoek betrof het veld van expertise van klager. In de loop van 2018 begon duidelijk te worden dat [beklaagde 1] zijn promotietraject niet binnen de oorspronkelijk gestelde termijn van vier jaar zou kunnen afronden. In maart 2019 heeft een voortgangsgesprek hierover plaatsgevonden. [Beklaagde 1] heeft, naar aanleiding van dit gesprek, een jaar verlenging van zijn onderzoek aangevraagd bij [beklaagde 2], het hoofd van de afdeling. Op 1 april 2019 informeerde [beklaagde 1] klager dat de verlenging was goedgekeurd, maar dat de positie van klager als bijzonder hoogleraar aan de UM op 31 augustus 2019 zou aflopen waardoor hij niet langer zijn promotor zou kunnen zijn. Klager werd vervolgens door [beklaagde 1] verzocht om een formulier te ondertekenen waarin het College van Decanen werd verzocht [beklaagde 2] als derde promotor aan te stellen om hiermee administratieve problemen rondom een eventuele beëindiging van de aanstelling van klager op te lossen. Klager heeft dit formulier niet ondertekend, ook niet na twee reminders van [beklaagde 1]. Allereerst was het proefschrift, naar de mening van klager, nog verre van voltooid. Er was derhalve geen reden het betreffende verzoek reeds in te dienen. Daarnaast had klager bezwaar tegen het toevoegen van [beklaagde 2] als derde promotor omdat daarvoor naar zijn mening geen enkele wetenschappelijke en/of administratieve reden was. Volgens klager zou hij zijn taken als promotor immers ook kunnen voortzetten na het beëindigen van zijn aanstelling. Klager wijst verder naar norm 28 van de Nederlandse gedragscode wetenschappelijke integriteit 2018 waarin expliciet is aangegeven dat wetenschappers uitsluitend taken moeten aanvaarden die binnen de (eigen) deskundigheid vallen. Gezien de expertise en de promotierechten van klager, het in zijn ogen ontbreken van benodigde expertise van [beklaagde 2] en de in de gedragscode genoemde zorgplicht om begeleiding enkel te laten plaatsvinden door daartoe gekwalificeerde personen zag klager verder ook geen reden om hem als promotor ter zijde te schuiven en te vervangen.

Klager heeft vervolgens vanaf maart 2019 geen inzage meer gehad in de vorderingen van het promotieonderzoek van [beklaagde 1]. Wel ontving hij op 4 juni 2019 een laatste reminder van [beklaagde 1] met de mededeling dat hij, als klager niet zou tekenen, bij het College van Decanen een formulier zou indienen waarin zijn naam als promotor niet zou zijn opgenomen. Klager heeft diezelfde dag [beklaagde 1] expliciet gewezen op de normen van wetenschappelijke integriteit. Hij is van mening dat het indienen van een formulier waarin uitsluitend prof [naam] en [beklaagde 2] als promotoren worden genoemd in strijd is met de in de wetenschappelijke wereld geldende normen.

Gegeven de reactie van klager op deze laatste reminder heeft [beklaagde 1] vervolgens alle contact met klager verbroken en het formulier betreffende het verzoek tot promotie, zonder de goedkeuring van klager, ingediend bij het College van Decanen met als voorgestelde promotoren prof. [naam] en [beklaagde 2]. Hiermee is klager, als inhoudsdeskundige en als supervisor van het onderzoek, naar zijn oordeel volledig buiten het promotieonderzoek geplaatst zonder te worden gehoord of geïnformeerd. Opvallend is, volgens klager, dat zijn rol als promotor in het proefschrift wordt doodgezwegen. Klager wordt enkel in het dankwoord vermeld als ondersteuner van dit promotievoorstel en als iemand die kritisch commentaar heeft geleverd op concepthoofdstukken. Klager is van mening dat met het niet vermelden van zijn bijdragen als promotor gedurende het overgrote deel van het promotieonderzoek niet correct over het onderzoeksproces is gerapporteerd en dat aldus de principes van eerlijkheid en transparantie uit de Nederlandse gedragscode wetenschappelijke integriteit zijn geschonden. Verder is hij van mening dat hij ten onrechte als gekwalificeerde promotor is vervangen door een promotor die geen toezicht heeft gehouden, noch vakinhoudelijk was toegerust voor deze taak. Omdat er naar de mening van klager geen grondslag was om [beklaagde 2] als extra promotor aan te wijzen, noch een grondslag was om klager te vervangen en hem hiermee zonder reden het supervisorschap over de promotie te ontnemen, is hij van mening dat de normen 26, 28, 29, 50, 56 en 57 van de gedragscode zijn geschonden. Dit geldt naar de mening van klager temeer nu op geen enkele manier getracht is om in casu te bemiddelen, zelfs niet nadat klager [beklaagde 3] hiertoe expliciet op 13 juni 2019 heeft verzocht.

VERWEER BEKLAAGDEN

Op 24 maart 2021 hebben beklaagden een verweerschrift ingediend. Tijdens de hoorzitting van 30 april 2021 hebben zij hun verweerschrift toegelicht. Kort samengevat voeren zij het volgende aan.

Volgens beklaagden liep de aanstellingstermijn van klager als bijzonder hoogleraar van 1 september 2014 tot 1 november 2019 en gold het ius promovendi alleen gedurende de benoemingstermijn van klager als bijzonder hoogleraar (tot 1 november 2019). Volgens de [universiteit]-regeling moet tenminste één promotor het ius promovendi hebben. Aangezien, volgens beklaagden, ondanks verschillende verzoeken daartoe, niet te achterhalen was of klager per 1 november 2019 over een ‘ius promovendi’ beschikte aan een andere universiteit diende het administratieve traject van het promotieproces van [beklaagde 1] te worden gewaarborgd middels onder andere het verlengen van zijn registratie als externe/buitenpromovendus, het verlengen van de toegang tot [universiteit]-faciliteiten en het zoeken naar een oplossing om de promotie mogelijk te maken. Gewone [universiteit]-hoogleraren (met een aanstelling groter dan 0,0 fte), of [universiteit]-hoogleraren die (ten tijde van een beoogde promotie minder dan vijf jaar) met emeritaat zijn, voldoen, volgens beklaagden, aan de gestelde voorwaarden om als promotor met het ius promovendi toegelaten te worden. Daar klager een 0,0 fte aanstelling had als bijzonder hoogleraar, en hij, per 1 november 2019, voor zover bekend, niet verbonden was aan een andere universiteit waar hij het ius promovendi had, kon hij derhalve, volgens beklaagden, hierop geen aanspraak maken. Om te voorkomen dat de [universiteit]-promotor op het moment van verdediging niet zou voldoen aan de gestelde eis van het ius promovendi is, naar de mening van beklaagden, gezocht naar een praktische en administratieve oplossing waarbij de bescherming van de promovendus voorop stond. Vanuit administratieve overwegingen is voorgesteld om [beklaagde 2] ter ondersteuning van het traject toe te voegen als derde promotor, om zo zeker te stellen dat aan de gestelde eisen van het promotiereglement zou kunnen worden voldaan, en om klager en emeritus-hoogleraar [naam] uitzonderlijke promotierechten te verlenen.

Omdat van klager geen reactie werd ontvangen aangaande zijn ius promovendi bij een andere universiteit, noch betreffende de, naar de mening van beklaagden, voorgestelde ‘koninklijke en administratieve oplossing’, te weten het toevoegen van [beklaagde 2] als derde promotor met ius promovendi-rechten verbonden aan de [universiteit], moest er een andere oplossing worden gevonden om het verdere promotie-traject van [beklaagde 1] en de afronding ervan niet te vertragen. Op 4 juni 2019 ontving [beklaagde 1] een e-mail van klager, met een volgens hem dreigende inhoud en toon, waardoor hij zijn werkrelatie met klager niet langer op een open en transparante manier kon voortzetten. Hierdoor werd niet langer meer actief een compromis nagestreefd met betrekking tot het ius promovendi-criterium en besloot [beklaagde 1] zijn werkrelatie met klager te beëindigen. Na overleg met emeritus hoogleraar [naam], die onderschreef dat hij de facto en de jure een volwaardige promotor was, werd besloten een doctoraatsverzoek in te dienen zonder verdere vermelding van klager. Op 6 juni 2019 stuurde [beklaagde 2] een formeel verzoek aan [beklaagde 3] en de Rector om promotorrollen goed te keuren voor [beklaagde 2] en prof. [naam].

Hoewel de communicatie door de universiteit richting klager sneller en uitgebreider had kunnen plaatsvinden, is het, naar de mening van beklaagden, op geen enkel moment de bedoeling geweest om de bijdrage van klager aan en tijdens het promotietraject te miskennen. De enige bedoeling van het hele traject was gericht op het zoeken naar administratieve “checks and balances” zodat het proefschrift op enig moment kon worden afgerond, rekening houdend met de van toepassing zijnde criteria. [Beklaagde 1] is van mening dat hij, op basis van de daadwerkelijke input en begeleiding die hij kreeg van klager, naar eer en geweten in zijn proefschrift recht heeft gedaan aan de bijdrage van klager. De rol van [beklaagde 2] als promotor was in de eerste plaats bedoeld om de administratieve voortgang van het proefschrift te bewaken. De beklaagden wijzen erop dat [beklaagde 2] niet de enige promotor was die door het College van Decanen is aangesteld. Prof. em. [naam], specialist op het gebied van dit promotieonderzoek, trad immers ook op als promotor. Gezien de ervaring en expertise van [beklaagde 2] zijn beklaagden van mening dat hij zowel inhoudelijk als

procedureel gezien deskundig was om als promotor voor dit proefschrift benoemd te worden. Omdat hun inzet continu gericht was op het vinden van de best mogelijke manier om enkele administratieve problemen aan te pakken en klager niet heeft gereageerd op de aangedragen oplossingen waardoor oplossingen niet bespreekbaar bleken, zijn beklaagden van mening dat zij steeds naar eer en geweten hebben gehandeld waardoor de klacht over schending van de wetenschappelijke integriteit ongegrond verklaard dient te worden.

TOETSINGSKADER CWI

De CWI onderzoekt en adviseert het College van Bestuur over vermoede schendingen van wetenschappelijke integriteit. Voor de behandeling van de klacht geldt de Regeling Wetenschappelijke Integriteit [universiteit], versie 2012 (hierna: de Klachtenregeling). De door klager beweerde schending van beginselen en normen van wetenschappelijke integriteit heeft betrekking op gerezen problemen vanaf april 2019 in het promotietraject van een van de beklaagden van wie klager vanaf maart 2015 promotor is geweest. De CWI toetst aan de normen van wetenschappelijke integriteit, zoals neergelegd in de Nederlandse gedragscode wetenschappelijke integriteit 2018 (hierna: de Code 2018). De CWI is niet bevoegd om te adviseren over de inhoud van het promotiereglement. De toelating tot de promotie, de samenstelling van de beoordelingscommissie en het toezien op de beoordeling van de promotiewaardigheid van een proefschrift behoren tot de competentie van de universitaire College voor Promoties. Wel kan de CWI onderzoeken of de wijze van interpretatie van genoemde regeling dan wel het omgaan ermee door verantwoordelijke personen een rol kunnen hebben gespeeld bij een geconstateerde mogelijke schending van wetenschappelijke integriteit.

OVERWEGINGEN

De CWI gaat uit van de volgende feiten.

Op 1 april 2015 is [beklaagde 1] begonnen als externe/buitenpromovendus bij het departement. Hij zou worden begeleid door klager en prof. emeritus [naam] als promotoren, hetgeen blijkt uit het mailbericht van 17 maart 2015 van prof. [naam]. Zijn inschrijving als buitenpromovendus liep van 1 april 2015 tot 1 april 2019. Ten behoeve van de afronding van het promotietraject van [beklaagde 1] werd zijn registratie als externe/buitenpromovendus vanaf 1 april 2019 met een jaar verlengd. Van 1 september 2014 tot 1 november 2019 was klager aangesteld als bijzonder hoogleraar bij [faculteit]. Op 14 oktober 2019 heeft het College van Bestuur klager, per brief, medegedeeld dat zijn benoeming als bijzonder hoogleraar per 1 november 2019 zou aflopen.

De CWI concludeert na bestudering van de ingebrachte stukken en hetgeen tijdens de hoorzitting gewisseld is, dat [beklaagde 1] (promovendus) en klager (promotor) gedurende het promotietraject verwikkeld zijn geraakt in een geschil over de gevolgen van de beëindiging van de aanstelling van klager. In een mailbericht van 1 april 2019 informeert [beklaagde 1] klager, tijdens zijn “sabbatical leave” aan [universiteit], dat het nog onduidelijk is of de aanstelling van klager aan de [universiteit] binnen het promotietraject zal worden voortgezet, terwijl het Promotiereglement van de [universiteit] voorschrijft dat ten minste één hoogleraar van de [universiteit] als promotor is betrokken. Om dit administratieve probleem te verhelpen stelt [beklaagde 1] voor om [beklaagde 2] als derde promotor op te nemen op het formulier gericht aan het College van Decanen waarbij [beklaagde 2] faciliterend zou optreden. Partijen verschillen van mening over het nut en de noodzaak om tot een oplossing te komen voor de door beklaagden opgeworpen administratieve kwestie. Vanwege deze discussies aangaande de aanstelling van klager bij de [universiteit] en hiermee, volgens beklaagden, de promotierechten van klager, stuurt [beklaagde 1] aan klager twee reminders ter ondertekening van het formulier met de voorgestelde oplossing om hiermee zijn traject te kunnen voortzetten en afronden. Klager weigert dit formulier te ondertekenen. [Beklaagde 1] stuurt vervolgens op 6 juni 2019 het formulier aan het

College van Decanen, inhoudende een formeel verzoek aan het College van Decanen om [beklaagde 2] en prof. [naam] aan te wijzen als promotoren, zonder vermelding van de promotorrol van klager. Op 5 november 2019 is klager door [beklaagde 3] nogmaals geïnformeerd dat hij vanaf 1 november 2019 geen ius promovendi meer heeft omdat hij vanaf dat moment geen aanstelling heeft bij de [universiteit] als bijzonder hoogleraar en hij, voor zover bekend, niet verbonden is aan een andere universiteit waar hij het ius promovendi heeft.

De CWI kan dit laatste standpunt van beklaagden niet volgen. Op grond van artikel 9.57, vierde lid, van de WHW is op de bijzonder hoogleraar artikel 9.19, derde en vierde lid, van toepassing. Op grond van artikel 9.19, derde lid, van de WHW behouden eervol ontslagen hoogleraren nog gedurende vijf jaren na hun ontslag het recht als promotor op te treden. In het mailbericht van 1 april 2019 van [beklaagde 1] aan klager wordt echter opgemerkt dat de promotierechten van klager bij de beëindiging van zijn bijzonder hoogleraarschap zouden vervallen en dat het Promotiereglement van de [universiteit] voorschrijft dat ten minste één [universiteit] hoogleraar als promotor zou moeten optreden. Naar het oordeel van de CWI had het niet mogen gebeuren dat een voor klager nadelige stap is genomen die in strijd was met de WHW.

De CWI betreurt voorts het feit dat via de [beklaagde 1] de vragen rond de aanstelling van klager en de vermeende gevolgen hiervan voor diens promotietraject aan klager zijn gecommuniceerd en dat partijen, in het bijzonder de beklaagden [beklaagde 3] en [beklaagde 2], vanaf april 2019 hierover niet met elkaar in gesprek zijn geweest om tot een oplossing te kunnen komen. Dit geldt temeer omdat klager van meet af aan zijn mening ten aanzien van zijn ius promovendi heeft laten blijken en heeft gevraagd om dit in eerste instantie met de decaan te bespreken zodat het promotietraject van [beklaagde 1] geen verdere vertraging zou behoeven op te lopen. Het is in dit licht, naar de mening van de CWI, onbegrijpelijk dat in het gesprek dat op 14 mei 2019 tussen klager en [beklaagde 3] heeft plaatsgevonden, dit onderwerp niet ter sprake is gebracht casu quo gekomen.

Uit de stukken kan worden afgeleid dat vanwege de veronderstelde impasse- ook al berustte deze op kennelijke onbekendheid met de implicaties van de WHW - beklaagden hebben gezocht naar een voor alle partijen aanvaardbare oplossing met het doel om rekening te houden met de belangen van alle betrokkenen en om het promotietraject van [beklaagde 1] veilig te stellen. Hierbij is in aanmerking genomen dat op dat moment beide promotoren niet in [plaats] aanwezig waren (klager was afwezig vanwege een “sabbatical leave” aan [universiteit]) en [beklaagde 1] met praktische vragen rondom zijn promotie een aanspreekpunt zocht. De intentie van beklaagden is steeds geweest om onduidelijkheden rondom aanstelling van klager en de door beklaagden gepercipieerde onduidelijkheden rondom de wetswijziging (WNRA) met het toevoegen van een derde promotor praktisch op te lossen om hiermee het promotietraject veilig te stellen en niet onnodig te vertragen. Gezien de ondergeschikte positie van [beklaagde 1] als promovendus kan de CWI begrijpen dat er een breuk is ontstaan tussen hem en klager; deze breuk is vooral veroorzaakt door het betrekken van [beklaagde 1] in een voor hem onduidelijke kwestie over de aanstelling van klager bij de [universiteit] en de eventuele implicaties voor diens ius promovendi. De CWI acht het aannemelijk dat het uiteindelijk vervangen van klager vanwege de verstoorde verhouding tussen promovendus en promotor met het oog op het belang van de promovendus bij de voortgang van het proefschrift is genomen en heeft er begrip voor dat het belang van de promovendus in casu in de ogen van de decaan zwaarder woog dan het belang van de promotor omdat klager niet is ingegaan op de aangeboden “administratieve oplossing” waarbij klager als eerste promotor zou worden vermeld en hij ook niet is ingegaan op de vraag over eventuele promotierechten bij andere universiteiten. Ter zitting heeft klager beaamd dat een verstoorde vertrouwensband de voortgang van en de begeleiding van een proefschrift geen goed doen. Aangezien beklaagden bij hun handelingen rekening hebben proberen te houden met de belangen van alle betrokkenen, is, naar de mening van de CWI, van schending van norm 26 dan ook niet gebleken.

De CWI constateert verder dat door het niet meer betrekken van klager in de eindfase van het promotieonderzoek terwijl hij nog een aanstelling bij de [universiteit] had, klager zijn rol als promotor feitelijk niet meer heeft kunnen vervullen. Niet is gebleken dat klager hiervan tevoren op de hoogte is gesteld. Ook is niet gebleken van een formeel besluit tot intrekking van zijn rol als promotor. Het is, naar de mening van de CWI dan ook opmerkelijk dat de beslissing om de hoogleraren [beklaagde 2] en [naam] aan te wijzen als

promotoren is genomen zonder rechtstreeks klager hierin te betrekken. Dit geldt temeer omdat klager op dat moment nog steeds een aanstelling bij de [universiteit] had, het vervallen van zijn ius promovendi op dat moment niet aan de orde was en de opheldering van vermeende onduidelijkheden rondom wetswijzing en de hieruit voortvloeiende rechten afgewacht hadden kunnen worden zonder vertraging van het traject.

Ter zitting is verder gebleken dat klager niet als coauteur is betrokken bij het proefschrift en dat hij niet heeft meegeschreven aan artikelen. Omdat klager, ondanks diverse verzoeken van [beklaagde 1], niet is ingegaan op de aangeboden “administratieve oplossing” waarbij klager als eerste promotor zou worden vermeld en hij ook niet inging op de vraag over eventuele promotierechten bij andere universiteiten, heeft [beklaagde 1] de bijdragen van klager tot 1 april 2019 in het dankwoord van het proefschrift aangegeven. Naar het oordeel van de CWI heeft [beklaagde 1], gegeven de specifieke omstandigheden, hiermee voldoende recht gedaan aan de bijdrage van klager aan dit traject en respect getoond aan de betrokkenheid van klager in het traject waardoor in casu norm 29 van de Code, naar het oordeel van de CWI, niet is geschonden.

Naar het oordeel van de CWI heeft klager niet aannemelijk gemaakt dat [beklaagde 2] in zijn rol als promotor taken heeft geaccepteerd waarvoor hij de benodigde deskundigheid mist, zodat van schending van de normen 28 en 50 van de Code, over het aanvaarden van taken waarvoor de nodige deskundigheid ontbreekt en het beoordelen buiten het domein van de eigen deskundigheid, geen sprake is. Dit geldt temeer nu Prof. Em. [naam] als tweede promotor van meet af aan bij het promotietraject als inhoudelijk begeleider is betrokken. Ook de procedure rond de samenstelling van de beoordelingscommissie en de beoordeling door deze commissie geeft de CWI geen aanleiding om schending van de beginselen en normen van wetenschappelijke integriteit aan te nemen.

Voor zover de klacht betrekking heeft op het ontbreken van duidelijke en juiste communicatie tussen beklaagden en klager, is de CWI van oordeel dat het te ver strekt dit ontbreken te kwalificeren als niet zorgvuldig handelen, i.c. schending van wetenschappelijke integriteit, zoals bedoeld in de Gedragscode, waardoor ook geen sprake is van schending van norm 56 van de Code. De CWI is van oordeel dat het handelen van klager (niet reageren op verzoeken van [beklaagde 1] en de wijze waarop hij vervolgens heeft gereageerd) mede heeft gezorgd voor de vertrouwensbreuk tussen promotor en promovendus, waardoor het promotietraject uiteindelijk is voortgezet zonder klager. Wel is door toedoen van [beklaagde 3] en in mindere mate van [beklaagde 2], naar de mening van de CWI, onnodig ruis ontstaan in de voortzetting en voorwaarden van het promotietraject hetgeen heeft gezorgd voor onjuiste informatie over het ius promovendi van klager en heeft bijgedragen aan het ontstaan van een vertrouwensbreuk tussen klager en [beklaagde 1]. Ter zitting is gebleken dat de verwarring is ontstaan vanwege de invoering van de WNRA en de in de WHW uit het ambtenarenrecht gehanteerde termen (oneervol ontslag). De [beklaagde 3] heeft getracht om duidelijkheid hierover te krijgen om mogelijke schending van wettelijke voorschriften te voorkomen. Omdat de onduidelijkheid rondom het ius promovendi van klager het gevolg lijkt te zijn van onwetendheid en niet van opzet, en omdat de beklaagden [beklaagde 3] en [beklaagde 2] gepoogd hebben om de onduidelijkheid weg te nemen middels het aanbieden van een administratieve oplossing (toevoegen derde promotor met handhaving van klager als eerste promotor) om hiermee zowel het vertrouwen tussen de betrokken wetenschappers te waarborgen (klager bleef eerste promotor) als het promotietraject te kunnen voortzetten, is de CWI van mening dat er op dit punt geen sprake is van schending van beginselen en normen, waaronder norm 57 van de Gedragscode, van wetenschappelijke integriteit. Wel tekent de CWI daarbij aan dat een tijdige directe communicatie en bespreking tussen de [beklaagde 3] in zijn rol als [functie] en klager over het vermeende vervallen van het ius promovendi van klager en de eventuele consequenties daarvan, voor de hand zou hebben gelegen en de nu ontstane fricties wellicht zou hebben kunnen voorkomen.

ADVIES

De CWI adviseert op 16 juni 2021 het College van Bestuur gelet op het bovenstaande om de klacht van [klager] jegens [beklaagde 2], [beklaagde 1] en [beklaagde 3]:

- Ten aanzien van schending van beginselen en normen van wetenschappelijke integriteit ontvankelijk, maar ongegrond te verklaren.

De CWI adviseert het College van Bestuur voorts om het College van Decanen te verzoeken duidelijk aan te geven wat de reikwijdte, zowel ratione temporis als ratione materiae, van het ius promovendi van hoogleraren (zowel gewone als bijzondere) is om te voorkomen dat beslissingen genomen worden in strijd met de WHW en er op toe te zien dat in de bestuurscultuur van de [universiteit] eventuele vragen en problemen rondom het ius promovendi van al dan niet voormalige (bijzonder) hoogleraren in een tijdige en directe communicatie tussen de decaan van de desbetreffende faculteit en de betrokken (voormalige) hoogleraar aan de orde worden gesteld en tot een oplossing worden gebracht en derhalve niet worden afgewenteld op de promovenda of promovendus.

AANVANKELIJK OORDEEL

Het College van Bestuur neemt op 22 juni 2021 kennis van het advies van de CWI naar aanleiding van de door [klager] ingediende klacht tegen [beklaagde 2], [beklaagde 1] en [beklaagde 3].

Het College van Bestuur besluit het advies van de CWI over te nemen tot aanvankelijk oordeel en verklaart de klacht van [klager 1] jegens [beklaagde 2], [beklaagde 1] en [beklaagde 3] ten aanzien van schending van beginselen en normen van wetenschappelijke integriteit ontvankelijk en ongegrond.

Voorts heeft het College van Bestuur het advies van de CWI om maatregelen te nemen om hiermee in de toekomst vergelijkbare problematiek te kunnen voorkomen overgenomen.

LOWI-ADVIES

Ingevolge artikel 5, tweede lid, van de Klachtenregeling Wetenschappelijke Integriteit [universiteit] konden klager en beklaagde binnen zes weken na dagtekening van dit besluit het Landelijk Orgaan Wetenschappelijke Integriteit (hierna: LOWI) verzoeken advies uit te brengen over het aanvankelijk oordeel van het College van Bestuur.

Binnen voornoemde termijn is door [klager] om advies aan het LOWI gevraagd.

Nog voordat het LOWI over kon gaan tot het uitbrengen van een advies heeft [klager] het LOWI geïnformeerd het verzoekschrift in te trekken. Dientengevolge is er door het LOWI geen advies uitgebracht.

DEFINITIEF OORDEEL / BESLUIT

Nu door [klager] de procedure bij het LOWI is ingetrokken en er tot een schikking is gekomen, heeft het College van Bestuur geen definitief besluit meer genomen.